

Павелъ. (Като се позамисля, спира очи на Дѣла). Дай ми по едно сладко!

Дѣла излиза.

Мълчание.

Д-ръ Тиховъ. Ти какъ си сега?

Павелъ. Не съмъ добръ. Цѣла нощъ не съмъ спалъ. Днесъ полегнахъ дано мигна, а то сънища кошмари — измъчватъ. И сега ме боли глава.

Д-ръ Тиховъ. Тѣй както сж сложени работитѣ, ще трѣбва или той да се махне отъ тука, или вий да идите нѣгдѣ за нѣкой девъ. Деликатно положение: да му кажешъ така направо, кой знай —

Павелъ. А ти още не си му говорилъ?

Д-ръ Тиховъ. Собствено подгатнахъ му, но той, кой знай. Прѣди малко чувамъ го пакъ свири. Ей защо азъ мисля, че ще бжде по-добръ вий да замините нѣгдѣ.

Павелъ. Да замина безъ работа! Азъ не мога вече тоя лѣнивъ животъ.

Д-ръ Тиховъ. Нѣгдѣ на курортъ за мѣсецъ поне.

Павелъ. Трудътъ е най-добрия курортъ. Азъ не мога да търпя тая лѣнива и покварена цѣпачъ изъ куроритѣ, която отива не отъ нужда, а отъ излишекъ на сили и срѣдства.

Д-ръ Тиховъ. Тогава!

Павелъ. Азъ самъ ще се разправа съ него. Ще го повикамъ. Ще му говоря и ще видя. Човѣкъ трѣбва да бжде откритъ, а не да се измъчва въ себе си.

Д-ръ Тиховъ. Така е. Само —

Павелъ. Нищо. Азъ къмъ него чувствавамъ само едни съжаления, а съ човѣкъ, когото съжалявамъ, азъ не се мѣря, нито дира удоволствование отъ него. На